

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI MỐT

HÀO KIỆT KHÔN QUA ẢI MÁ HỒNG

Hi Tiểu Bảo và Trần Viên Viên vừa nghe thanh âm Ngô Tam Quế sắc mặt đã tái mét, cắt không còn giọt máu. Còn vị lão tăng vẫn thản nhiên tựa hồ không nghe thấy gì. Có điều trong khóe mắt lão đột nhiên vọt ra những tia hàn quang khủng khiếp.

Bất thành linh ánh bạch quang lấp lánh. "Vèo vèo" mấy tiếng vang lên, lưới kiếm rung động cắt đứt rèm cửa. Thanh trường kiếm vung ra đằng sau hất tấm rèm đi.

Ngô Tam Quế xuất hiện thò lù đứng trước cửa, miệng cười khàn khạch.

Hai tên vệ sĩ đi hai bên thu kiếm tra vào vỏ đánh "cách" một tiếng.

Tiếp theo những tiếng âm âm vang lên. Tường bốn mặt đều bị những cây thiết trùy thật lớn phá vỡ. Gỗ vụn cùng cát bụi bay lên mù mịt. Bốn mặt đều thủng ra một lỗ lớn để lộ thân hình mười mấy tên vệ sĩ. Kẽ dương cung lấp tên, người cầm gươm lớn dao dài. Đầu mũi tên cùng ngọn dao đều xoay vào trong nhà. Xem chừng chỉ còn chờ Ngô Tam Quế hạ lệnh một tiếng là cả ba người trong phòng đều bị tên bắn dao đâm, trong khoảnh khắc họ sẽ biến thành những đồng thịt nát nhừ.

Ngô Tam Quế lớn tiếng quát:

- Viên Viên! Nàng ra đi!

Trần Viên Viên ngẩn ngừ một chút rồi khoa chân bước. Nhưng nàng dừng lại ngay, lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không ra nữa.

Nàng quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Bảo! Vụ này không liên quan gì tới ngươi. Ngươi hãy ra đi để khỏi chết oan.

Vi Tiểu Bảo đâm liều lớn tiếng thóa mạ:

- Lão gia không ra đâu. Con mẹ nó! Người có giỏi thì giết cả lão gia đi!

Nhà sư già lắc đầu lên tiếng:

- Cả hai người ra hết đi. Lão tăng đáng lẽ đã chết từ hai chục năm về trước.

Trần Viên Viên nắm lấy tay lão:

- Không, không! Tiệp thiệp cùng chết với hòa thượng.

Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng:

- A Di còn có lòng nghĩa khí, chẳng lẽ Vi Tiểu Bảo này lại là kẻ tham sinh úy tử? A Di! Diệt nhi cùng chết với A Di một chỗ.

Ngô Tam Quế tức giận như người phát điên. Hấn gào tay lên quát:

- Vi Tiểu Bảo! Người cùng tên phản tặc âm mưu toan làm điều đại nghịch. Ta giết người rồi tâu lên Hoàng thượng là có công chứ không phải tội.

Lão quay sang giục Trần Viên Viên:

- Viên Viên! Sao nàng hồ đồ thế? Có ra ngay không?

Trần Viên Viên lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Có gì mà phản tặc với đại nghịch? Ta biết lão muốn vu oan cho người ngay.

Ngô Tam Quế tức giận đến cùng cực, cười gằn nói:

- Thằng nhãi kia! Ta xem chừng người chưa hiểu lão sư già này là ai. Hấn bưng mắt người thì người chết xuống Quỷ môn quan cũng chẳng biết chết về tay người nào?

Nhà sư già lớn tiếng:

- Lão phu đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên. Phụng thiên vương Lý Tự Thành chính là lão.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Các hạ...các hạ là Lý Tự Thành ư?

Nhà sư già đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ ra đi. Bậc đại trượng phu mình làm mình chịu. Lý mỗ trải qua trăm trận, sống quá bảy chục tuổi rồi, không muốn để một tên quan Thát Đát nhỏ bé chết theo.

Bỗng nghe Ngô Tam Quế tức giận gầm lên.

Bóng trắng lấp loáng. Một người từ trên xà nhà nhảy xuống nhằm đỉnh đầu Ngô Tam Quế đánh tới.

Bốn tên vệ sĩ đứng phía sau hấn liền tuốt kiếm đâm vào bóng trắng.

Bóng trắng phát tay một cái, một luồng kinh phong xô ra hất cả bốn tên lùi lại. Tiếp theo bóng trắng vung chưởng đánh vào sau lưng Ngô Tam Quế.

Ngô Tam Quế đứng không vững, té nhào vào trong phòng.

Người kia như bóng theo hình nhảy xổ tới. Vung tay trái lên đánh trúng bả vai Ngô Tam Quế.

Ngô Tam Quế rên lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất.

Người kia đặt tay lên Thiên linh cái Ngô Tam Quế rồi đảo mắt nhìn vệ sĩ bốn mặt quát:

- Các ngươi bắn đi!

Diễn biến xảy ra đột ngột. Bốn vệ sĩ kinh hãi đến thộn mặt ra. Chúng thấy Vương gia đã lọt vào tay địch, khi nào còn dám vọng động?

Vi Tiểu Bảo bỗng reo lên:

- Sư phụ! Sư phụ!

Nguyên người từ trên xà nhà nhảy xuống kiếm chế Ngô Tam Quế chính là Cửu Nạn.

Lúc Vi Tiểu Bảo đến Tam Thánh Am, Cửu Nạn đã ngấm ngấm theo dõi rồi ẩn trên xà nhà.

Hàng ngàn vệ sĩ Bình Tây Vương phủ kéo đến bao vây Tam Thánh Am. Bọn Mã Ngạn điều canh gác ở ngoài am không dám động thủ một cách mạo muội đều tránh ra xa.

Cửu Nạn thi triển kinh công tuyệt đỉnh thu hình trên xà nhà, bọn vệ sĩ chưa phát giác.

Cửu Nạn trừng mắt nhìn Lý Tự Thành nghiêm nghị hỏi:

- Người đứng là Lý Tự Thành thật ư? Ta nghe nói người đã bị người hạ sát trên núi Cửu Cung, té ra người vẫn còn sống cho tới ngày nay?

Lý Tự Thành gật đầu.

Cửu Nạn lại hỏi:

- A Kha là con người và Viên Viên phải không?

Lý Tự Thành buông tiếng thở dài đưa mắt nhìn Trần viên Viên rồi gật đầu.

Ngô Tam Quế tức giận hỏi:

- Đáng lẽ ta phải biết trước rồi mới phải. Chỉ có quân nghịch tặc mới sinh con như vậy...

Cửu Nạn đá vào vai Ngô Tam Quế quát mắng:

- Cả hai tên đều là nghịch tặc, chẳng ai kém ai.

Lý Tự Thành giơ cây thiền trượng lên đập mạnh xuống nền nhà đánh chát một tiếng. Lập tức viên gạch xanh vỡ làm mấy mảnh. Lão quát:

- Con tiện ni kia là hạng người nào mà dám ăn nói hồ đồ như vậy?

Vì Tiểu Bảo thất sư phụ đến thì phấn khởi tinh thần. Tuy Lý Tự Thành khí thế dữ dội mãnh mẽ cũng chẳng sợ chút nào, lớn tiếng quát:

- Lão lớn mật đến thế nào mà dám xung chàng với sư phụ ta? Hay là lão không muốn sống nữa? Lão vốn là một tên nghịch thần phản loạn. Trước nay sư phụ ta đã nói câu gì đều là sự thực.

Bỗng nghe mấy tiếng "vù vù" vang lên. Ba cây trường mâu ở ngoài cửa sổ liệng vào nhằm đâm Cửu Nạn sư thái.

Cửu Nạn khẽ quay đầu lại, phất tay áo bào một cái cuốn lấy hai mũi trường mâu rồi liệng trở ra. Tay bà đón lấy ngọn trường mâu thứ ba.

Bên ngoài cửa sổ hai tiếng rú vang lên:

- úi chao!

Hai tên vệ sĩ bị ngọn trường mâu đâm trúng ngực chết ngay lập tức.

Mũi trường mâu thứ ba đã chĩa vào lưng Ngô Tam Quế. Cửu Nạn chỉ khẽ đâm một cái là tên đại Hán gian phải rồi đời.

Ngô Tam Quế quát thủ hạ:

- Các người không được vọng động, hãy lui về phía sau mười bước.

Bọn vệ sĩ đồng thanh đáp:

- Dạ! Dạ!

Rồi hấp tất lui lại mấy bước.

Cửu Nạn cười lạt nói:

- Bữa nay thật khéo sắp đặt. Trong gian thiền phòng nhỏ bé này tụ hội một tên đệ nhất phản tặc cổ kim chưa từng có, và một tên đệ nhất đại Hán gian từ trước tới nay.

Vĩ Tiểu Bảo nói theo:

- Còn một vị đệ nhất đại mỹ nhân cổ kim hiếm có và một vị đệ nhất đại cao thủ võ công xưa nay chưa ai bì kịp.

Cửu Nạn mặt lạnh như tiền cũng không nhìn được, trên môi thoáng lộ nụ cười. Bà đáp:

- Đệ nhất võ công thì ta không dám. Chỉ có người là tên đệ nhất lấu lĩnh, cổ kim không ai bằng.

Vĩ Tiểu Bảo cười ha hả, Trần Viên Viên cũng nhếch mép.

Chỉ có Ngô Tam Quế và Lý Tự Thành là mặt tro như gỗ. Trong lòng hai lão chỉ đang xoay chuyển ý nghĩ tìm kế thoát thân.

Hai người này suốt đời thống lĩnh đại quân, nổi tiếng là đại kiêu hùng trong

thiên hạ. Đình sinh hai lão đã gặp biết bao cơn nguy hiểm mà gặp hoàn cảnh này cũng bế tắc không nghĩ ra được kế sách gì. Trong đầu hai lão xoay chuyển mười mấy kế hoạch mà không thể dùng được.

Lý Tự Thành nhìn Cửu Nạn lớn tiếng hỏi:

- Mụ định làm gì đây?

Cửu Nạn cười lạt đáp:

- Làm gì ư? Dĩ nhiên ta muốn tự tay giết chết người.

Trần Viên Viên hỏi:

- Thưa sư thái! Phải chăng sư thái là sư phụ A Kha?

Cửu Nạn cười lạt đáp:

- Con gái người ta đem đi để dạy võ công, nhưng chẳng phải vì lòng tử tế. Ta muốn y ra tay đâm chết tên đại Hán gian này.

Bà vừa nói vừa chỉ mũi mâu xuống một chút đâm vào lưng Ngô Tam Quế chừng nửa tấc.

Ngô Tam Quế không nhịn được, "ối" lên một tiếng.

Trần Viên Viên nói:

- Thưa sư thái! Giữa y... và lão nhân gia vốn không quen biết lại không thù oán...

Cửu Nạn ngửa đầu lên cười khanh khách nói:

- Hắn không thù oán gì với ta ư?

Bà quay lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Bảo! Người nói cho mụ biết ta là ai, để tên phản tặc này được chết một cách minh bạch.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Sư phụ ta đây chính là Công chúa, con đức ông Trịnh bệ hạ, Hoàng đế nhà Đại Minh.

Lý Tự Thành, Ngô Tam Quế và Trần Viên Viên ba người nghe nói đều la lên một tiếng "úi chà!" ra chiều rất kinh ngạc.

Lý Tự Thành cười ha hả nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Ngày trước ta bức tử gia gia người thì ngày nay chết về tay người là đáng, còn hơn phải chết về tay tên đại Hán gian kia gấp trăm lần.

Lão nói rồi tiến lại hai bước, cầm cây thiền trượng xuống đất ngập sâu hơn một thước. Hai tay lão nắm lấy hai bên vạt áo trước ngực xé roạc một cái để lộ đám lông đen sì trước ngực. Lão cả cười nói:

- Thưa Công chúa! Xin Công chúa động thủ đi. Lý mỗ không bị chết vì tay tên đại Hán gian, cũng không bị chết vì tay quân Thát Đát mà được chấm dứt cuộc đời dưới bàn tay của vị Công chúa nhà Đại Minh là hay lắm rồi, chẳng còn điều chi oán thán nữa.

Cửu Nạn suốt đời căn hận Lý Tự Thành thấu xương, bà nghĩ rằng lão đã chết ở đầu núi Cửu Cung tỉnh Hồ Bắc, chính tay mình không được đâm chết kẻ đại thù. Bữa nay bà thấy lão còn sống ở nhân gian là một điều vui mừng ngoài sức tưởng tượng. Có điều lúc này bà thấy lão khẳng khái hào sảng, thản nhiên chịu chết, tuyệt không có ý sợ hãi thì trong lòng không khỏi bội phục cho người hào kiệt khí khái.

Bà cất giọng lạnh lùng nói:

- Các hạ còn đáng mặt là con người hảo hán. Bữa nay bản ni giết chết kẻ thù của các hạ, rồi sẽ hạ sát các hạ, để các hạ được thấy cửu nhân thụ hình. Như vậy tưởng các hạ có chết cũng khoan khoái trong lòng.

Lý Tự Thành cả mừng chấp tay nói:

- Đa tạ Công chúa! Tại hạ cảm kích Công chúa vô cùng. Trong đời tại hạ chỉ còn một ý nguyện là được tận mắt thấy tên đại Hán gian này phải chết chém.

Cửu Nạn vùng vẫy giang hồ, những tay đại gian, cự khấu chết dưới tay bà không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng lúc này bà thấy Ngô Tam Quế rên la dưới mũi trường mâu, không còn chút sức lực nào để kháng cự thì bà lại không muốn đâm một mũi mâu cho hắn chết ngay.

Bà quay sang bảo Lý Tự Thành:

- Bần ni muốn thành toàn tâm nguyện cho các hạ. Vậy các hạ lại mà đâm chết hẳn đi.

Lý Tự Thành mừng rỡ đáp:

- Đa tạ Công chúa!

Lão cúi xuống nhìn Ngô Tam Quế hô:

- Gian tặc! Cuộc đại chiến ở Nhất Phiến Thạch ngày trước, ta không may thua về tay người. bây giờ người bị Công chúa bắt mà ta giết người ngay thì ra ta chiếm phần tiện nghi, người có chết cũng không phục.

Lão ngẩng đầu lên nhìn Cửu Nạn nói tiếp:

- Công chúa điện hạ! Xin Công chúa hãy buông tha tên gian tặc này để hẳn cùng tại hạ khai diễn cuộc tỷ đấu để kẻ sống người chết.

Cửu Nạn nhắc cây trường mâu lên đáp:

- Phải đây! Thử xem ai chết về tay ai?

Ngô Tam Quế đang nằm co ro dưới đất đột nhiên nhảy vọt lên cướp lấy cây thiền trượng quét ngang vào sau lưng Cửu Nạn.

Cửu Nạn cất tiếng thóa mạ:

- Quân khốn kiếp ngu xuẩn này! Người định ám toán ta ư?

Tay trái bà xoay cây trường mâu lại đè cây thiền trượng xuống. Bà phát huy nội lực khiến cho cánh tay Ngô Tam Quế bị tê chồn, phải buông cây thiền trượng rơi xuống đất. Mũi mâu lại chĩa vào cổ họng hắn.

Ngô Tam Quế tuy là nhân vật võ dũng, nhưng đứng trước một tay đại cao thủ nội công thâm hậu như Cửu Nạn sư thái thì hẳn khác nào đứa trẻ nít, không chống nổi một chiêu.

Ngô Tam Quế sắc mặt xám ngắt, không ngớt lùi lại phía sau.

Mũi trường mâu trong tay Cửu Nạn thủy chung vẫn chỉ vào cổ hắn.

Hắn lùi đến tận chân tường là hết đất.

Lý Tự Thành cúi xuống lượm cây thiền trượng.

Cửu Nạn xoay trường mâu lại đưa vào tay Ngô Tam Quế rồi nói:

- Hai người hãy tỷ đấu một trận công bằng xem sao?

Ngô Tam Quế quát lên:

- Hay lắm!

Hắn phóng trường mâu đâm tới Lý Tự Thành.

Lý Tự Thành vung trượng lên gạt rồi phản kích một chiêu. Thế là hai người khai diễn cuộc ác đấu trong căn phòng nhỏ.

Cửu Nạn kéo Vi Tiểu Bảo cho gã ẩn vào phía sau bà đề phòng trường mâu hoặc thiết trượng có thể đụng tới gã.

Trần Viên Viên lùi lại góc phòng. Sắc mặt lợt lạt, nàng nhắm mắt lại không dám ngó tới hai lão Lý, Ngô chiến đấu. Trong đầu óc nàng hiện lên những hình ảnh ngày trước. Nàng ôn lại những kỷ niệm năm xưa.

- Ta ở trong Hoàng cung nhà Đại Minh, được Dùng Trinh hoàng đế đêm khuya tới sủng ái. Hoàng đế khen ta xinh đẹp.

Hôm sau hoàng đế không ra triều, ở luôn trong tẩm cung bầu bạn với ta. Nhà vua bảo ta hát cho ngài nghe, lại tô son điểm phấn và vẽ lông mày cho ta. Hoàng đế hứa phong ta làm quý phi rồi sau này sẽ là Hoàng hậu. Ngài còn nói từ nay trở đi trong Hoàng cung khắp hàng phi tần, quý nhân không ai lợt vào mắt ngài nữa.

Hoàng đế còn trẻ tuổi, cười rất tươi rồi đột nhiên ngo ngắc phiến muộn. Ngài là một vị Hoàng đế nhưng trong con mắt ta coi chẳng khác một vị vương tôn công tử nào đó vào chơi kỹ viện. Trong ba bữa, suốt ngày đêm Hoàng đế không dời xa ta nửa bước.

Sáng sớm hôm thứ tư ta tỉnh giấc trước nhìn thấy người gối đầu bên cạnh sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc. Hai mắt lõm vào, cặp lông mày nhăn tít lại. Té ra nhà Vua trong lúc nằm ngủ cũng buồn phiền.

Ta tự hỏi:

- Đây là Hoàng đế ư? Ngài đã làm Hoàng đế mà sao vẫn ưu phiền, không

khóai lạc?

Hôm ấy ngài lâm triều, trưa mới trở vào tẩm cung. Sắc mặt ngài càng lợt lạt, cặp lông mày nhăn tít hơn trước.

Đột nhiên Hoàng đế nổi nóng với ta, bảo ta làm lỗi đại sự. Ngài còn nói Ngài là bậc chân chúa anh minh, không thể để nữ sắc làm u mê thành một vị hôn quân. Ngài cần sáng suốt để trị nước. Lập tức ngài sai thái giám đưa ta dời khỏi Hoàng cung và bảo ta là giống yêu nữ hại nước. Ngài còn nói vì ta ở trong cung ba bữa mà tên phản tặc Lý Tự Thành đánh phá ba tòa thành trì.

Rồi nàng lẩm bẩm:

- Trong lòng ta cũng chẳng lấy gì làm thương tâm cho lắm. Bọn nam nhân ở đời phần lớn đều thế cả. Hễ gặp việc gì không như ý liền oán trách đàn bà.

Hoàng đế suốt ngày buồn phiền, trong lòng lo sợ không lường. Ngài sợ con người tên gọi Lý Tự Thành.

Ta tự hỏi:

- Lý Tự Thành có chỗ nào khác người khiến Hoàng đế phải sợ khiếp vía? Không hiểu mặt mũi hắn ra sao?

Trần Viên Viên nghĩ tới đây mở mắt ra nhìn thấy Lý Tự Thành đang vung cây thiền trượng nhằm Ngô Tam Quế đánh tới.

Ngô Tam Quế né tránh rất mau lẹ, thủy chung thiền trượng không đánh trúng lão được chiêu nào.

Trần Viên Viên lại lẩm bẩm:

- Thân thủ y vẫn còn mau lẹ phi thường. Mấy năm gần đây ngày nào y cũng luyện võ công, vì...vì y còn muốn làm Hoàng đế, định cất quân đánh Bắc Kinh.

Trần Viên viên ôn lại những gì sau khi ra khỏi Hoàng cung, trở về phủ Chu quốc trượng.

Một hôm Chu quốc trượng mở đại yến thiết khách kêu nàng ra múa hát giúp vui. Đêm hôm ấy Ngô Tam Quế được thấy mặt nàng.

Bây giờ nghĩ lại nàng còn nhớ rõ lắm. Quang cảnh bữa tiệc hiển hiện ra trước

mặt nàng.

Dưới ánh đèn lửa, cặp mắt đầy nhục dục của hắn sáng rực lên như lửa cháy hau háu nhìn nàng qua bàn tiệc không chớp.

Thứ nhẵn quang này Trần Viên Viên đã được thấy nhiều rồi. Người đàn ông khi mắt chiếu ra những tia hàn quang như vậy thì chẳng khác gì con đỉ thú nhìn thấy mỗi chực xông vào vồ lấy mà ôm cho chặt, mà cắn xé đối phương.

Nhưng lúc này giữa chốn đông người, Ngô Tam Quế chỉ thèm thuồng mà không dám.

Trong đầu nàng bỗng bật ra một ý nghĩ:

- Vừa rồi tên đại quan trẻ nít kia ngó thấy ta cũng đã lộ ra những tia mắt giống hệt như vậy mới thực là tức cười. Tê ra một thằng nhỏ ngó thấy ta cũng bị nữ sắc làm cho mê hoặc.

Bất giác nàng buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Than ôi! Giống đàn ông là thế đó! Từ lão già cho chí thằng trẻ nít cũng đều một giuộc như nhau.

Nàng ngừng đầu lên ngó Vi Tiểu Bảo thì thấy gã nét mặt đầy vẻ hân hoan hứng khởi, chăm chú theo dõi cuộc tranh đấu giữa Lý Tự Thành và Ngô Tam Quế.

Lúc này Ngô Tam Quế đang phản công mãnh liệt. Cây trường mâu trong tay lão phóng ra đâm đối phương liên miên không ngớt.

Trần Viên Viên tiếp tục ôn lại màn kịch xảy ra sau bữa tiệc tại phủ Chu quốc trượng:

- Ngô Tam Quế xin Quốc trượng cho đem ta đi. Sau mấy bữa, Hoàng đế phái hắn đến trấn thủ Sơn Hải Quan để phòng vệ quân Mãn Châu tiến đánh.

Ngờ đâu Lý Tự Thành đánh vào phá Bắc Kinh trước. Sùng Trinh hoàng đế phải chết treo trên núi Mối Sơn.

Bọn bộ hạ của Lý Tự Thành bắt ta đem dâng cho lão. Lý Tự Thành là một hán tử thô hào khiến Sùng Trinh hoàng đế trong giấc ngủ mơ màng cũng phải khiếp sợ.

Lý Tự Thành đánh phá Bắc Kinh, cực kỳ bận rộn, cực nhọc. Biết bao viên đại thần nhà Minh bị hắn giết chết. Vậy mà cứ đêm đến hắn vào bầu bạn với ta vẫn tỏ ra cực kỳ khoan khoái. tiếng cười của hắn vang động trong phòng. Tiếng ngáy của hắn cũng rất lớn. Thường thường nửa đêm ta lại bị tiếng ngáy của hắn khuấy não làm cho tỉnh giấc. Trên cánh tay, bắp đùi cũng như trước ngực hắn đều mọc lông dài. Trước nay ta chưa thấy người đàn ông nào rậm lông như hắn...

Ngô Tam Quế nguyên trước đã đầu hàng Lý Tự Thành, nhưng nghe Lý Tự Thành cướp đoạt ta rồi liền đến mượn quân Mãn Châu, dẫn Thanh binh tiến vào quan ải.

Bất giác Trần Viên Viên buông tiếng thở dài, than thầm:

- Phẫn nộ vì chúng gái má hồng.

Nàng nghĩ tiếp:

- Lý Tự Thành kéo quân ra cùng Ngô Tam Quế mở cuộc đại chiến ở Nhất Phiến Thạch. Hai bên đang chiến đấu thì đột nhiên tinh binh của Mãn Châu xuất hiện. Bọn bộ hạ của Lý Tự Thành bị đại bại, toàn quân tan vỡ.

Bọn chúng kể lại chiến trường Nhất Phiến Thạch thây chất như non, máu chảy thành sông trong vòng mấy chục dặm. Bọn chúng còn bảo ước vạn người chết đó là vì ta. Than ôi! Ta làm thác oan mấy chục vạn người ư? Ta có đáng phải chịu tội nghiệt thâm trọng như vậy chăng?

Lý Tự Thành binh bại tướng thua, chạy về Bắc Kinh liền lên ngôi Hoàng đế. Kế đó lão dẫn ta chạy về phía tây.

Ngô Tam Quế kéo quân đuổi theo.

Lý Tự Thành tuy bại trận mà vẫn cười vui sảng khoái. quân đội của lão ngày một ít dần. Cục diện lâm vào tình thế bất lợi mà lão cũng chẳng để tâm. Lão vẫn nói: " Nguyên trước lão là con người với hai bàn tay trắng. Cùng lắm là lão trở lại như ngày trước cũng chẳng có chi là lạ". Lão còn bảo trong đời lão đã làm được ba điều đắc ý. Đó là:

Một là bức tử được Hoàng đế nhà Đại Minh.

Hai là lão đã được lên ngôi Hoàng đế.

Ba là lão đã ngủ với đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ.

Lão ăn nói rất thô tục. Và lão cho rằng trong ba điều đặc ý thì điều thứ ba là hay hơn hết.

Trần Viên Viên ôn lại những chuyện về Ngô Tam Quế. Nàng phê phán trong lòng:

- Ngô Tam Quế cũng nhất tâm toàn trí muốn làm Hoàng đế nhưng lão không bao giờ nói ra miệng. Nhưng hắn không giấu được ta. Trong lòng hắn lúc nào cũng e dè rồi đâm ra do dự. Lắm lúc muốn động thủ rồi lại không dám.

Nếu bữa nay hắn không chết tất có một ngày kia hắn bước lên ngôi Hoàng đế, dù làm Hoàng đế ở thành Côn Minh và chỉ làm một ngày thôi cũng được.

Vĩnh Lịch Hoàng đế chạy trốn qua Miến Điện, Ngô Tam Quế rượt theo để giết ngài.

Trần Viên Viên lại tự hỏi:

- Người ta bảo có ba vị Hoàng đế chết uống mạng về tay ta. Thực ra chỉ có Dùng Trinh và Vĩnh Lịch là hai vị Hoàng đế. Còn Lý Tự Thành làm Đại Thuận Quốc Hoàng đế. Sự thực ta có làm gì khiến các ngài phải uống mạng? Cái chết của Dùng Trinh Hoàng đế mà đổ lên đầu ta liệu có đáng hay không? Bữa nay Ngô Tam Quế chưa hiểu sống chết thế nào. Nếu quả sau này hắn lên làm Hoàng đế thì ta lại mang tội hại thêm một vị Hoàng đế. Thân ta sao lại phải chịu nhiều điều xúi quẩy như vậy? Hỡi ơi! Giang sơn nhà Đại Minh bao la bát ngát với mấy chục vạn binh tướng, mấy trăm vạn bách tính uống mạng về ta ư? Cả bốn vị Hoàng đế cũng bị Trần Viên Viên này làm hại thật chẳng?

Rồi nàng than thầm:

- Người thiên hạ đổ tội cho ta, nhưng ta tự kiểm điểm lại thì chưa từng làm việc gì bại hoại, cả một câu hại người ta cũng chưa từng nói ra.

*** vietkiem.com ***